

De bedoeling van deze wet is dat alle thuisscholers, thuis aan de keukentafel, (op een vaste plek) les krijgen. Liefst door 1 aangewezen persoon die daarvoor goedgekeurd of bevoegd is. Het jaarlijks lesplan, altijd grijpbaar op armlengte afstand in de kast. Een inspecteur controleert ieder jaar of dit wel goed gaat: Of het kind nog gelijke tred houdt met de reguliere scholen, en eventueel of de keukentafel niet scheef staat en of te rommelig is. Dat de kinderen bewegingsloos in een ruimte de stof moeten innemen, wordt in het wetsvoorstel ook duidelijk. Niet slingerend aan een boom rekenen leren bijvoorbeeld. Er staat niet in dat de keukendeur op slot moet zodat ze er niet uit kunnen, de kleintjes. Dat is op een reguliere school ook niet zo. Dat is gunstig, en er zit dus nog speelruimte in het wetsvoorstel.

Eigenlijk is het de bedoeling dat de thuisscholers, thuis schooltje moeten gaan spelen om wantrouwen van de overheid te voorkomen. En dat is begrijpelijk. Als je als wetmaker, beleidsmaker, of als Arie Slob, je helemaal niet ingelezen hebt in de didactiek of pedagogie, dan is het moeilijk om inzichten te begrijpen, die mensen er toe bewogen hebben om op een andere manier tot leerresultaten te komen, dan via het reguliere school stramien dat bekend is. Het wantrouwen of het niet vertrouwen van de methodes die de thuisscholing gebruikt, komt voort uit een consistent, niet willen verdiepen in, de thuishoofschool methodes. De resultaten of prestaties, cognitief, als wel maatschappelijk, zijn gemiddeld veel beter dan de doorsnee resultaten binnen een school. Zulke gegevens zouden in acht genomen moeten worden. Dit soort miskenning geeft weer wantrouwen jegens de overheid bij het thuisonderwijs. Dat schiet niet op.

Het wantrouwen van het ministerie van onderwijs zegt dus meer iets over haar beleidsmakers, dan over het thuisonderwijs. Met andere woorden, de overheid, en haar ministerie van onderwijs stelt zich met het huidige instituut, 'school' superieur. En de onderwijsinspectie mag, of komt, met die vermeende superioriteit, corrigeren en desnoods, handhaven in de huiskamers van de thuisscholers. Op deze basis kan er natuurlijk nooit een open gesprek plaatsvinden tussen beampte en thuis onderwijzende. Het thuisscholen moet een plek krijgen binnen het onderwijs: schouder aan schouder. Pas dan kan er sprake zijn van een eventuele, rechtvaardige, controle. uit dit wetsvoorstel is uiteindelijk enkel maar af te leiden, dat er meer regels komen die de boel enkel ingewikkelder maken, met als doelstelling, zoveel mogelijk thuisscholers in het reguliere onderwijs dwingen, en dat is een schande. Het resultaat zal zijn dat er weer meer Nederlanders vluchten naar landen waar de thuisscholing een volwaardige plaats inneemt en niet gecriminaliseerd wordt zoals bij dit wetsvoorstel. Terwijl de feiten, resultaten juist het omgekeerde aantonen.

Pas als thuisscholing een echte geaccepteerde leervorm wordt, kan er een opbouwende uitwisseling plaats gaan vinden tussen de thuisonderwijzende en beampten die voldoende kennis en affiniteit hebben van en met de thuisscholing.

Ten slotte.

Maar zelfs bij mij is er begrip voor de starre, conservatieve, veroordelende, autoritaire, denkwijze van minister Ari Slob en de zijnen. Toen wij met thuisscholing begonnen, maakten wij ons ook zorgen over hoe en met welke pakketten we de kinderen konden voorzien van kennis. En hadden wij een soort afgekaderd imitatieschooltje voor ogen waar de kinderen gedurende een bepaalde periode van de dag les zouden krijgen, maar gaandeweg kwamen we er achter, door observatie en studie, dat een kind, tenminste ons kind, veel gemakkelijker leert en op neemt tijdens, of afgewisseld door, spel en beweging,

en dat de reis, het leren uit de praktijk van de kinder hersens een spons maakt die onverzadigbaar is.

En inderdaad, rekenen leren en tegelijk slingeren aan een boom werkt voor de meeste kinderen, beter dan aan een schoolbankje stilzitten.

Bonnie and Clyde